

Wat als je valt voor
de meest begeerde
vrijgezel van
New York?

OOSTEN WIND

KOMPAS  SERIE 2

BRITTAINY C. CHERRY

Oostenwind

Brittainy C. Cherry bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Kompas-serie:

Zuidenwind

Oostenwind

Westenwind

Noordenwind

Brittainy C. Cherry

Oostenwind

Kompas-serie – deel 2

Vertaling TOTA/Erica van Rijsewijk

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020544114
ISBN e-book 9789020544121
NUR 340

© 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2020 Brittainy C. Cherry
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Eastern Lights*. Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van Bookcase Literary Agency Corp.

Vertaling TOTA/Erica van Rijsewijk
Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.bcherrybooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

'Het ergste soort armoede is eenzaamheid, en
het gevoel niet te worden liefgehad.'

Moeder Teresa

Proloog

Connor (17 jaar oud)

Acht jaar geleden

Elk groots verhaal begon met 'Er was eens'. Het hoefde niet eens een groots verhaal te zijn. Ook de middelmatige verhalen begonnen zo. In elk geval het mijne.

Er was eens een jonge jongen die doodsbang was om degene te verliezen die hem het allerdierbaarst was.

Ooit had ik een leraar die me leerde dat er twee dingen in het leven zijn waar je je nooit op kunt voorbereiden, hoe hard je ook je best doet. Die twee dingen zijn liefde en dood.

Romantische liefde had ik nog nooit meegemaakt, maar ik kende wel de liefde tussen ouder en kind. Daardoor leerde ik de angst voor de dood kennen. Het leek wel of ik de afgelopen jaren had rondgezwommen in een poel van verdriet die uit het niets was verschenen. Ik was er helemaal niet op voorbereid. De laatste jaren tikte ik in mijn zoekmachine gedachten in waar geen kind zich ooit mee bezig zou moeten houden.

Wat gebeurt er als je enige ouder overlijdt?

Hoe groot is de kans dat iemand kanker in stadium 3 overleeft?

Wat kost een experimentele behandeling?

Waarom krijgen niet alle kankerpatiënten dezelfde behandeling?

Om nog maar te zwijgen over het aantal baantjes waarop ik solliciteerde om mijn moeder te helpen de rekeningen te betalen. Ik zette zelfs zelf een paar bedrijfjes op om te helpen de eindjes aan elkaar te knopen. Mam vond het vreselijk dat ik zoveel werkte. Ik vond het vreselijk dat zij kanker had. Dus qua dingen vreselijk vinden stonden we quitte.

Tegenover de rest van de wereld zette ik een dapper gezicht op en bleef ik de charmeur die ik altijd al was geweest. Iedereen in ons stadje wist dat als hij eens lekker wilde lachen, verlegen zat om een goede vriend of een prima arbeidskracht, hij naar mij toe moest komen. Ik putte er trots uit om de hardwerkende grapjas te spelen. Verdorie, dat had ik nodig, want als ik niet de mafketel of workaholic uithing, zat ik veel te veel te piekeren. En als ik aan het piekeren sloeg, verzoop ik.

Ik liet mijn pijn nooit aan iemand blijken. Als ze hadden geweten hoe moeilijk ik het had, hadden ze zich zorgen om me gemaakt. Ik zat er helemaal niet op te wachten dat iemand zich zorgen om me maakte, zeker mijn moeder niet. Zij had al genoeg op haar bordje, en het laatste wat ze kon gebruiken was dat ze zich zorgen om mij moest maken omdat ik me zorgen maakte over haar. Toch weerhield dat haar er niet van bezorgd om mij te zijn. Moeders wáren nu eenmaal bezorgd om hun kinderen, nam ik aan; ze maakten zich zorgen.

Onze relatie was een oneindige lus van steeds op elkaar letten. Op die manier was mam mijn partner in crime: we maakten ons zorgen om elkaars zorgen. Enzovoort en zo verder.

‘Je mag wel met me mee naar binnen,’ zei mam toen we in de wachtkamer van de dokter zaten. ‘Je bent de vorige twee keer ook steeds overal bij geweest, dus wil ik graag dat je mee de spreekkamer in gaat.’

Ik slikte moeizaam en knikte. Ook al wilde ik niet naar binnen, ik zou haar nooit alleen laten.

In de wachtkamer hing een onaangenaam luchtje, vond ik – een mix van mottenballen en chocoladekoekjes met pepermuntvulling. Jaren geleden, toen mam voor het eerst de diagnose kanker te horen kreeg, had ik toen ik met haar naar de dokter ging mijn zakken volgestouwd met die koekjes. Nu kreeg ik al braakneigingen als ik de geur alleen al rook.

We wachtten om van dokter Bern de uitslag te horen van mams laatste reeks onderzoeken, die zouden uitwijzen of de chemotherapie had geholpen of dat de kanker zich door haar hele lichaam had uitgezaaid. Natuurlijk stond ik stijf van de stress.

‘Mevrouw Roe? Komt u maar mee,’ zei een verpleegster met een glimlach. Hoewel mijn moeder jaren geleden van mijn schooier van een vader was gescheiden, had ze zijn achternaam behouden. Ik had tegen haar gezegd dat ze die moest veranderen, maar zij beweerde dat ze aan die naam het beste te danken had wat haar ooit in haar leven was overkomen: mij. Bovendien vond ze het prettig dat we nog steeds met elkaar verbonden waren doordat we dezelfde achternaam hadden.

Zo’n softie was mam.

Toen we de spreekkamer in liepen, vond ik het vreselijk dat alles zo bekend aanvoelde. Niemand zou ooit vertrouwd mogen raken met de spreekkamer van een arts. Ik vond het vreselijk dat ik in die wachtkamer had gezeten toen ik tien, elf en twaalf was. Ik vond het vreselijk dat ik gedwongen werd op mijn vijftiende, zestiende en zeventiende opnieuw hetzelfde te doen.

Mijn dertiende en veertiende levensjaren noemde ik de wonderjaren – toen ik echt gelukkig was en ’s nachts nauwelijks geplaagd werd door verdriet. Het enige wat ik wilde voor mijn toekomst, en voor die van mam, was meer wonderjaren.

Vreselijk vond ik het dat ik steeds zenuwachtiger werd door de herinneringen aan wat ons naar die spreekkamer had gevoerd. Alles aan het hele gebouw vond ik vreselijk, van die klotestoelen

tot en met de felle verlichting. De vloerbedekking zat vol vlekken die waarschijnlijk nog uit de jaren negentig stamden, en de kans was groot dat dokter Bern meer dan tweehonderd jaar oud was. Maar die gast zag er niet uit alsof hij ook maar een dag ouder was dan honderd, dat moest ik hem nageven.

Mam klaagde er nooit over. Zij klaagde sowieso nooit, over niets. Ze was alleen maar dankbaar dat ze een arts had die zich voor haar inzette, al deden de verzekeringsmaatschappijen dat niet. Ik vroeg me af hoe het voor rijke mensen zou zijn. Stonden er in de wachtkamers van hun ziekenhuis cappuccino-automaten? Waren daar mini-ijskasten met gekoelde drankjes? Moesten zij hun zorgpas laten zien voordat ze een behandeling kregen?

Nam de receptioniste hen van top tot teen op wanneer die te horen kreeg dat ze van een uitkering leefden?

Verdween de kanker sneller uit hun lichaam dan bij arme mensen?

Wat zou mams leven anders zijn geweest als we geld hadden gehad.

We gingen zitten.

Ik voelde me misselijk.

‘Positief blijven denken,’ zei mam met een kneepje in mijn knie, alsof ze wist dat ik bekropen werd door twijfel en kwaad begon te worden. Ik begreep niet hoe ze dat voor elkaar kreeg. Ik snapte niet hoe zij het in de gaten kon hebben als mijn gedachten op hol sloegen, maar dat had ze altijd wel. De gave van een moeder, denk ik.

‘Met mij is het goed. Met jou ook?’ vroeg ik.

‘Met mij is het goed.’

Het punt met mijn moeder was dat ook als het niet goed met haar was, ze daarover loog en zei dat het wel goed was, omdat ze niet wilde dat ik in de stress schoot. Dat begreep ik nooit. Die vrouw had voor de tweede keer kanker gekregen, en nog steeds maakte ze zich drukker om mijn welzijn dan om het hare.

Zo zitten moeders in elkaar, denk ik: supervrouwen, ook al zijn zijzelf degenen die gered moeten worden.

Terwijl we wachtten tot dokter Bern naar ons toe zou komen in zijn spreekkamer, tikte de klok akelig hard. Mijn vingernagels konden niet korter zijn, omdat ik ze helemaal had afgekloven, maar dat kon me niet schelen. Ik kon me helemaal nergens op concentreren voordat ik de uitslag wist van mams laboratoriumonderzoeken.

‘Verheug je je op je verjaardagsfeest?’ vroeg mam met een por tegen mijn arm. Ze doelde op het feest voor mijn achttiende verjaardag. Die zou belachelijk uitgebreid worden gevierd, maar eerlijk gezegd keek ik er totaal niet naar uit. Niet voordat die uitslagen bekend waren en ik wist dat het met haar in orde zou komen.

Dus loog ik. Ik plakte een glimlach op mijn gezicht, omdat ik wist dat zij die graag wilde zien. ‘Yep, ik verheug me ontzettend. Het wordt vast geweldig. De hele stad komt! Ik geloof zelfs dat ik Jax heb overgehaald om langs te komen.’

Jax was mijn baas, en ik was zijn pain in the ass, maar ook zijn beste vriend. De meeste mensen in de stad snaptten niets van dat stuk chagrijn, maar ik wel. Hij had in het leven slechte kaarten toebedeeld gekregen, maar had een hart van goud.

Jax was zich er alleen niet zo van bewust dat we beste vrienden waren, want de waarheid drong altijd maar langzaam tot hem door, maar hij zou er nog wel achter komen. Ik was net een fantastische schimmel: ik groeide op mensen.

‘Natuurlijk komt hij. Hij houdt van je,’ stemde mam met me in, want ook al kon Jax zich nog zo aan mij ergeren, ze zag heus wel hoe graag hij me mocht.

Ofwel dat, ofwel we zaten allebei gigantisch in de ontkenning.

Dokter Bern kwam de kamer in, en ik probeerde uit zijn manier van bewegen af te leiden wat hij dacht. Kwam hij slecht of goed nieuws brengen? Drukte er een gewicht op zijn borstkas of niet? Zou hij die middag de duivel of een engel worden?

Ik kon hem niet doorgronden.

Ik had een knoop in mijn maag en wilde alleen maar weten wat er op de papieren stond die hij in zijn handen hield.

‘Hallo. Sorry dat het even duurde.’ Dokter Bern had een diepe frons op zijn voorhoofd en zijn gelaatstrekken waren grimmig als altijd. Hij had zijn schouders opgetrokken, en ik wist precies wat dat betekende.

Hij had slecht nieuws.

De kanker was niet weg.

Was die hetzelfde gebleven? Had die zich uitgezaaid naar verschillende plekken in mams lichaam? Was ze stervende? Hoelang had ze nog te leven? Hoeveel dagen zou ik nog met haar kunnen doorbrengen? Zou ze nog meemaken dat ik mijn school afmaakte, zou ze het nog beleven dat ik succes had, zou ze...

Ik keek even naar mam – tranen biggelden over haar wangen. Ik knipperde een paar keer met mijn ogen, me afvragend waarom ze nu al huilde, waarom ze instortte. Ik keek naar dokter Bern en realiseerde me dat ik even niet had opgelet doordat ik me had zitten afvragen hoeveel tijd ik nog had samen met mijn moeder, degene van wie ik het meest hield, mijn beste vriendin.

Ja, ik was een jongen van zeventien en mijn beste vriendin was mijn moeder. Ik wil wedden dat een heleboel andere gozers precies hetzelfde zouden voelen als ze twee keer bijna hun moeder hadden verloren aan een pijnlijke strijd tegen kanker.

Pijn.

Mijn borstkas.

Die voelde aan alsof ik onder een vrachtwagen lag, waardoor ik geen lucht meer in mijn longen kon zuigen. Ik kreeg geen adem. Mam zat te huilen.

Ik wilde ook huilen.

Ik voelde tranen in mijn ogen prikken, slikte en deed mijn best me goed te houden. Ik móést me wel goed houden, want dat deed

je als jij de man in huis was. Dat betekende dat je niet verblikte of verbloosde, ook niet als je het gevoel had dat je hart wegsmolt in een poel van pijn.

‘Hoor je dat, Connor?’ vroeg mam, haar trillende handen in bidhouding gevouwen.

Ik keek op, zocht haar blik en dacht heel even dat ik daarin hoop zag gloren. Terwijl haar tranen bleven stromen, wezen haar mondhoeken omhoog. Mijn ogen schoten naar dokter Bern, en toen we elkaar aankeken zakte ik achterover in mijn stoel.

In zijn ogen waren dezelfde sprankjes hoop te zien als in die van mam – en hij glimlachte. Ik had niet eens geweten dat dokter Bern in staat was zijn mond in een glimlach te plooiën. In het verleden had ik alleen maar hel en verdoemenis van hem te horen gekregen, maar nu glimlachte hij zowaar.

‘Sorry, kunt u dat nog even herhalen?’ mompelde ik, want voordat ik de dokter zelf de woorden hoorde uitspreken durfde ik geen hoop te koesteren.

Hij zette zijn bril af, boog zich over zijn bureau, schonk me die glimlach waarvan ik niet had geweten dat die bestond en zei: ‘We hebben het onder controle, Connor. Je moeder is in remissie.’

Ik zakte terug in mijn stoel en werd bestormd door allerlei positieve emoties tegelijk. Er stroomde een overweldigende gelukzaligheid door mijn hele lichaam.

De kanker was weg, mam was oké, en na de ergste jaren van mijn leven zou ik eindelijk weer kunnen ademhalen.

‘Mam?’

‘Ja, Connor?’

‘Ik neem je mee naar Disney World, verdomme.’

‘Let een beetje op je woorden, Connor.’

‘Sorry, mam.’

1

Aaliyah

Heden

‘Oké, en nou is het afgelopen met dat depressieve gedoe. Aaliyah, moet je jezelf nou zien! Van top tot teen zie je er niet uit. Je hebt zo lopen schransen dat je zelfs dikke enkels krijgt,’ zei Sofia, die vol afkeer haar hoofd schudde. Van je huisgenoot moet je het maar hebben als je een beter gevoel over jezelf wilt krijgen.

Ik bromde wat bij wijze van reactie.

Ze rolde met haar ogen. ‘Zie je nou? Dit is wat er gebeurt als je wekenlang gaat liggen janken over een vent die je bedriegt. Je rouwt letterlijk om een bedrieger. Génant gewoon. Kom op, in de benen! Het is Halloween. We gaan ons bezatten.’

Dat gesprek sleurde me van de bank en ik hees me in een Roodkapje-outfit. Sofia en ik waren niet eens echt vriendinnen. We woonden nu een paar maanden met elkaar samen en waren precies elkaars tegenovergestelde: zij was een feestbeest, terwijl ik liever thuis strips zat te lezen. De afgelopen weken was er van lezen alleen niet veel gekomen, omdat er telkens tranen op de pagina’s drupten.

Sofia had met me te doen. Dat wist ik, omdat ze zei: ‘Verdorie, ik heb echt medelijden met je, arme dikzak.’ Ze wond er geen doekjes om.

Die avond sleepte ze me mee de deur uit voor een meidenavondje, maar binnen tien minuten had ze me alleen gelaten om met een of andere gozer in een wc-hokje te gaan rotzooien.

Van haar had ik niet anders hoeven te verwachten. Ik kende haar amper, maar toch was ze mijn beste vriendin.

Hoe sneu kun je zijn, Aaliyah?

Nadat ik ietwat ongemakkelijk een poosje in het overvolle vertrek was blijven rondhangen, terwijl ik me vreemd alleen voelde, stapte ik uit Oscar's Bar naar buiten voor wat frisse lucht. Ik probeerde Sofia te bellen, die de afgelopen twintig minuten haar telefoon niet had opgenomen. De verdwijningstruc van de snode Sofia. Waarschijnlijk zou ik haar nu een paar dagen niet zien, maar ze kon ook ineens weer opduiken in het appartement, met een pakje sigaretten, een hele voorraad krankzinnige verhalen en de vraag of ze twintig dollar van me kon lenen voor loterijloten.

De oktoberbries streek langs mijn huid terwijl ik zag hoe Thor Captain America een opdonder gaf, regelrecht tegen zijn gebeeldhouwde kaak. Als dat niet een of andere burgeroorlog was, wist ik het ook niet meer.

Ik zag de hele situatie voor mijn ogen ontvouwen. Ik voelde me altijd awkward als ik naar buiten ging voor een frisse neus, omdat ik dan niets had om me af te leiden. Als ik in mijn eentje was, ging ik in New York nooit op straat staan met mijn mobiel vlak bij mijn gezicht, omdat ik er niet aan moest denken dat er een of andere psychopaat naar me toe zou komen om me te vermoorden.

Tenminste, aan dat soort dingen moest ik altijd denken: als ik 's nachts op mijn telefoon zat, zou ik vermoord worden – einde verhaal. Ik beseftte ook wel dat mijn fantasie met me aan de haal ging, maar ik kon er niets aan doen. Waarschijnlijk had ik te veel afleveringen van *Criminal Minds* gekeken.

Als ik naar buiten stapte, zou ik elke keer willen dat ik een roker was. Niet omdat roken zo lekker was – en ik betwijfelde of mijn

hart en longen er wel tegen bestand zouden zijn – maar dan had ik als ik buiten was in elk geval iets omhanden gehad. Rokers leken er nooit een probleem mee te hebben om alleen buiten te staan, want zij hadden iets te doen. Ik kon echter alleen maar mensen kijken, en o boy, o boy, wat fantastisch om Thor zijn vuist in Captains gezicht te zien rammen.

Wonder Woman was er ook bij – hoewel deze vrouw niets wonderlijks had. Captain kwam na mij de bar uit, en hij leek niet bang om in New York op straat een telefoontje te plegen, waarschijnlijk omdat een man minder snel zou worden lastiggevallen en aangevallen dan een vrouw. *Tel je zegeningen, Cap.*

Hij haalde zijn mobiel voor de dag, maar werd afgeleid toen hij Thor hoorde brullen en tegen Wonder Woman hoorde schelden. En met schelden bedoel ik dat hij alle scheldwoorden gebruikte die maar in hem op kwamen. Hoer. Slet. Bitch. Sloerie.

Wonder Woman stond met haar rug tegen het gebouw toen Thor haar uitkafferde en zich op een intimiderende manier over haar heen boog. Ze was al klein, maar door hoe hij boven haar uittorende leek ze nog kleiner. Met gekromde schouders en knikkende knieën liet ze het gevloek en getier over zich heen komen.

Vreselijk hoe sommige mannen vrouwen dachten te kunnen behandelen.

Captain liet zijn mobiel langzaam van zijn oor omlaagzakken toen tot hem doordrong wat er gaande was – een situatie waarbij ook ik vreemd genoeg betrokken raakte. Voordat er ook maar iets gebeurde, kromp ik vanbinnen al in elkaar van de zenuwen.

Thor duwde Wonder Woman tegen de bakstenen muur.

‘Hé!’ riep ik. Gealarmeerd rechtte ik mijn rug toen Wonder Woman begon te snikken. Ze duwde hem terug, maar voordat ze iets kon zeggen ramde hij zijn vuist in haar gezicht. Een golf van misselijkheid sloeg door me heen. Hij gaf haar geen tik, hij gaf haar geen klap – nee, hij balde zijn hand tot een vuist en timmerde die op haar gezicht.

Ik had nog nooit eerder gezien dat iemand werd geslagen, maar die avond gebeurde dat twee keer. Het leek totaal niet op hoe het in de film ging en het deed me veel meer dan ik had gedacht. Toen Wonder Woman naar haar gezicht greep en het uitschreeuwde, voelde ik pijn aan mijn eigen kaak.

Ik wilde op haar afstappen en deed mijn mond al open om weer iets te zeggen, maar voordat ik mezelf haar verhaal binnen wist te dringen, verscheen Captain America ten tonele.

‘Laat haar met rust, verdomme!’ schreeuwde hij, en hij beende naar het duo toe. Hij had een zuidelijk accent. Ik weet niet waarom dat me verbaasde, maar dat was wel zo. Een donkere, rokerige stem met een zuidelijk randje.

‘Bemoei je met je eigen zaken!’ lalde Thor, die duidelijk in een dronken en strijdlustige bui was.

‘Als jij vrouwen slaat zijn het mijn zaken,’ bracht Captain daartegen in. Hij wist van geen wijken en kwam borst tegen borst met Thor te staan.

Zeg jij hem maar eens goed de waarheid, Cap! juichte ik in gedachten.

‘Ze is van mij. Ik kan godverdomme met haar doen wat ik wil,’ zei Thor.

Van jou? Wat een fucking trol. Ik bedoel, wie zegt nou zo iets? Van wat voor zieke planeet kwam die superheld als hij dacht dat dat wel door de beugel kon? Hij gedroeg zich eerder als Loki dan als de held van Asgard.

‘Gaat het?’ vroeg Captain aan Wonder Woman zonder zich iets aan te trekken van het stuk onbenul dat tegen hem praatte.

‘Waag het niet bij haar in de buurt te komen,’ beet Thor hem toe, en hij greep de pols van de vrouw stijf vast en trok haar achter zich. Ze struikelde en viel, en belandde met een plof op het betonnen trottoir. Haar handen, waarmee ze haar val probeerde te breken, schraapten over de grond, waardoor ze haar huid waarschijnlijk

openhaalde. Het idee alleen al deed me rillen.

Haar vriend nam niet eens de moeite om te kijken of ze wel oké was, maar Captain wel. Hij schoot haar te hulp, maar werd tegengehouden toen Thor zijn vuist in zijn gezicht ramde.

Ik kreeg weer een knoop in mijn maag. Toekijken hoe een tweede persoon klappen kreeg was niet makkelijker dan de eerste keer. Mijn borstkas leek wel in brand te staan terwijl ik aanschouwde wat zich allemaal voor mijn neus afspeelde. Wat me nog het meest verbaasde was dat er zoveel mensen langsliepen zonder ook maar de minste aandacht te besteden aan wat er gaande was.

Captain wankelde even, maar rechtte toen zijn rug. Hij wilde het meisje overeind helpen, maar in plaats van zijn hand aan te pakken reageerde ze volkomen gestoord.

‘Laat mij en mijn vriend verdomme met rust, klootzak!’ beet ze hem toe. Ze stond op en gaf hem een opdonder met haar lasso. Ze sloeg hem keer op keer, alsof hij helemaal niet probeerde haar te redden van die zak van een vriend van haar met zijn losse handjes.

Wat een ironie.

Ze zwiepte zo agressief met de lasso dat ik mezelf het plaatje binnendrong, de zweep uit de hand van de vrouw griste en die neergooide aan de kant van de weg.

‘Hij probeerde je te helpen!’ blafte ik, walgend van het hele gebeuren.

Met haar bloeddoorlopen ogen keek ze me aan, en ze rolde er zo verwoed en theatraal mee dat ik me afvroeg of ze straks nog wel iets kon zien.

‘Houd je mond, ja?! Kom op, Ronnie, laten we gaan,’ zei Wonder Woman, en ze pakte Thors hand. Hij sloeg een arm om haar heen en kuste haar op haar slaap, alsof ze níét een volkomen geschifte relatie hadden. Ik zou zweren dat ze zelfs met verende passen wegliepen.

Halloween was maar een raar gedoe.

Was Mario er maar om dit samen met mij mee te maken. Ik

vroeg me af hoe hij deze situatie zou hebben aangepakt. *Hij zou vast tussenbeide zijn gekomen om te helpen. Hij zou vast op zijn eigen manier de superheld hebben uitgehangen. Hij zou vast...*

Wacht, nee. Hij kon de boom in.

Waarom moest ik op dat moment aan mijn ex Mario denken? Was ik soms dronken? Nee, alleen maar verdrietig. Grappig dat mijn verdrietige en dronken gedachten soms inwisselbaar waren.

‘Shit,’ kreunde Captain, wrijvend over zijn slaap. De lieveling van Amerika had er flink van langs gekregen. Hij maakte aanstalten om weer naar de ingang van de bar te lopen, en toen deed ik iets wat helemaal niets voor mij was: ik drong me voor de tweede keer binnen een minuut andermans leven binnen.

‘Hé, je hebt iets laten vallen,’ riep ik, en ik bukte me om zijn mobiel en schild op te rapen. Daarmee liep ik naar hem toe, terwijl hij over zijn kaak bleef wrijven. Fraaie kaak ook nog eens, echt zoals je je bij Captain America zou voorstellen: perfect gebeeldhouwd.

Hij draaide zich naar me toe, en de adem bleef me in de keel steken. Wat een mooie man. Mannen worden waarschijnlijk liever niet mooi gevonden, wist ik, maar toch kon ik het niet anders omschrijven. Zulke blauwe ogen had ik nog nooit van mijn leven gezien, bijna alsof de zee had besloten om in hem te gaan zitten. Hij had volle lippen, met een kleine cupidoboog, en zijn gezichtshaar was perfect verzorgd. Helaas begon zijn linkeroog al dik te worden door de klap, maar dat deed niets af aan zijn fraaie trekken. Als hij geen superheld was, wist ik bijna zeker dat hij zó kon figureren in een advertentie van Calvin Klein.

‘Ik zie er vast net zo uit als ik me voel.’ Hij grinnikte en pakte hoofdschuddend zijn spullen van me aan.

‘Hè, sorry?’

‘Als ik jou zo zie kijken, is wel duidelijk dat ik eruitzie alsof ik op mijn sodemieter heb gehad, en dat... Nou ja, dat klopt ook. Zag je het gebeuren?’

‘Ik heb alles gezien.’ Ik sloeg mijn armen om mijn lichaam en deed mijn best een lichte huivering te onderdrukken. Ik moest naar binnen, voordat ik het te koud kreeg. ‘Voor alle duidelijkheid: die Thor was een lul, en wat jij deed was nobel.’

Grijnzend stak hij zijn armen uit. ‘Dat krijg je met zo’n pak.’ Zijn glimlach vervaagde even toen hij voorzichtig de huid rond zijn oog aanraakte. ‘Maar in mijn gedachten liep die situatie anders af.’

‘Laat me raden: jij zag al voor je dat die vrouw je dankbaar zou zijn omdat je haar redde van die gewelddadige man?’

‘Ja, zoiets.’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Je komt hier niet uit de buurt, zeker?’

Hij lachte. ‘Heeft mijn accent me verraden?’

‘Nee, maar wel dat je net probeerde te helpen. De meeste New Yorkers zien zogenaamd niks en bemoeien zich alleen met hun eigen zaken.’

‘Ik ben er nooit goed in geweest me alleen met mijn eigen zaken te bemoeien. Bovendien zou mijn moeder me vermoorden als ze wist dat ik zoiets akeligs zag gebeuren en gewoon doorliep.’

Ik wist niet waarom, maar de manier waarop hij ‘mijn moeder’ zei beviel me wel. Hij was een echte zuiderling.

‘Nou, jammer dat het niet net zo afliep als in de strips.’

‘Maakt niet uit.’ Hij glimlachte. ‘Misschien de volgende keer.’ Door zijn glimlach leken zijn ogen op de een of andere manier nog meer te stralen. Hij streek met zijn duim langs zijn neus en knikte in mijn richting. ‘Dank je, Rooie.’

‘Rooie?’

Hij gebaarde naar me. Ik keek langs mijn lichaam omlaag en rolde met mijn ogen omdat ik het niet meteen begreep. ‘Nou ja, Rooie, als in Roodkapje.’

‘O ja, klopt. Dank je wel, Cap de weldoener.’ *Weldoener? Kun je nóg tammer klinken, Aaliyah?*

Hij bleef glimlachen terwijl hij me van top tot teen opnam, niet

op een vervelende manier, maar alsof hij gewoon een goed beeld van me wilde krijgen. Het ging snel, en ik nam er geen aanstoot aan, omdat ik bij hem hetzelfde had gedaan.

Toen ving en zijn blauwe ogen mijn bruine. ‘Denk je dat ik je iets te drinken kan aanbieden?’ vroeg hij, met zijn dikke oog en al. De mate van zelfvertrouwen die hij moest opbrengen om mij een drankje aan te bieden nadat ik had gezien hoe hij in elkaar werd geslagen was inspirerend. Als het andersom was geweest, had ik al in de metro mijn wonden zitten likken en was ik voor de rest van mijn leven alle menselijke contact uit de weg gegaan. Misschien was dan zo het verhaal begonnen over hoe ik een schurk zou zijn geworden: nadat ik in elkaar was geslagen door Wonder Woman en Thor voor een New Yorks café.

Maar Captain? Niks, hoor. Hij leek nog steeds zo zelfverzekerd als wat.

Ik aarzelde even over dat drankje. Aan de ene kant was contact met het andere geslacht wel het laatste waar ik zin in had. Anderzijds was mijn enige andere optie om naar huis te gaan, daar een fles wijn open te trekken en te gaan zitten janken bij Taylor Swift, met een oude foto van Mario en mij in mijn handen, terwijl ik oude berichtjes ging zitten lezen.

‘O, Cap.’ Ik liep naar hem toe en klopte hem op zijn rug. ‘Ik zal jóú op een drankje trakteren. Jij hebt het harder nodig dan ik.’